

Publicerad 2010-05-01 18:21 av Larspers Kristoffer Berglund

En betraktelse över ett möte som utspelade sig på balkongen på Södra Teatern under Valborgsmässoatten.

Möte på Södra Teatern

Varför är vi här ikväll? Jag kom hit för att dansa. Men om jag träffar en person som är villig att utforska det som kan utforskas mellan två människor är det det viktigaste just då. Vad är det som gör en kväll speciell? Vad är det som gör ett ögonblick speciellt? Vad är det som gör att vi kan minnas något så klart att det för oss i efterhand fortfarande är en upplevelse som i ett nu? Ögonblick som lever kvar i oss utanför tid och rum. Ögonblick som lever kvar i oss i form av en alldeles speciell upplevelse, smak eller kvalité – lika verkliga som när vi först påträffade dem. Unika upplevelser som går bortom autopiloten i vår vardag. Är inte det speciellt för dig? Är det inte det som gör att du står kvar här med mig? Din blick flackar, din kropp gör motstånd – men ändå så är du kvar här med mig. Det är något i dig som lever utav detta ögonblick, som rör sig inom dig. Du har inte kontroll längre, du förs bortom den verklighet du är van vid. Du kanske säger en sak, men du menar en annan. Du påstår att jag snackar skit, du kallar mig flummig. Men jag är inte där. Dina ord ljuger, men ditt väsen talar sanning. Du är inte medveten om det, men jag ser det – jag känner det. Jag vet att du känner något inom dig på en plats som du sällan besöker, men som samtidigt är dig bekant. Ord kan inte beskriva den, även om du försöker klänga dig fast vid dem. Dina försvar har ingen effekt på mig för att det jag delar med dig just nu är sanningen. Litar du på mig? Jag lägger mina händer på dina axlar, ömt men bestämt – jag för dig bakåt. Ett – två – tre. Du följer mina steg mot det okända, men du vet inte varför. Du gör det så naturligt, men du är inte medveten om det. Jag böjer mig framåt mot ena sidan av ditt ansikte. Jag kommer närmare, min kind vaggar sig över till den andra sidan. Jag är till slut så nära att jag blundar. Jag kan nästan viska i ditt öra. Jag kan nästan känna lukten av ditt hår. Din blottade hals är på bitavstånd. Du vänder dig inte bort, du står stilla kvar. Du rör inte en muskel. Du vill vara här, detta är du, detta är upplevelsen av det liv som du jag och skapar tillsammans.

Jag bryter. Jag stryker min hand längs med din arm och ber om ursäkt om jag har gjort dig obekväm medan jag blickar ut i den tomma luften. Det är viktigt för oss att ha tillit till varandra för att vi ska kunna vara tillsammans på de djupa platser i oss själva som innehåller vår klaraste essens. Det är en dans. Jag vill inte röra dig för mycket i denna situation. Jag ber om ursäkt för att ta dig tillbaka till din trygga verklighet, men min ursäkt är i själva verket tomma ord. För jag har ingenting att be om ursäkt för. Jag ger dig en gåva av ett oss, ett vi. Jag ger dig en ny verklighet, ett ögonblick av sanning. Jag säger till dig att du är fri att gå när du vill. Jag neutraliserar din flykt och lugnar den. Jag pekar med min handflata mot klubblokalen. Du står kvar. Hade du velat gå hade du gjort det för länge sedan.

- "Vi kanske ses där inne sen" säger du med ett vagt inbjudande leende.

Du är mer avslappnad och öppen i din hållning och i din röst. Men jag är i mitt innersta kvar på den där platsen som du var villig att resa med mig till en kort bit. Jag kan aldrig gå tillbaka till den trygga verkligheten som du återvänder till, den är för mig länge ett svunnet minne. Ett bedrägeri mot min sanning. Ett hån mot min existens.

- "Kanske det" väser min tunga fram. Min röst kommenderar dig bortåt.

Jag blir själv lite förvånad över syrligheten i min röst. En del av mig vill fortfarande jaga dig, en del av mig söker fortfarande din kärlek. Men jag förstår snart att min styrka kommer ifrån att du aldrig är min att hålla fast vid. Min kärlek är som starkast när den är villig att släppa taget. Den gör inga avtal. Den finns aldrig ”sen” eller ”kanske”. Den är bara här nu. Den är inte längre vår.

Och så fortskrider natten. Vår resa ligger kvar i luften som en osynlig tråd. Den guppar på de passionerade människornas dans för att sakta sjunka ner bland fotstegen, höftryckningarna, diskanten och basgången tills den till slut smälter in i nattklubbsvimlets vågor.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Larspers Kristoffer Berglund med Poeter.se id #28287 innehar upphovsrätten